

да си поиграе и забавлява, особено докато е малка. Надали има по-весели деца отъ мечетата.

Пролѣтното слънце свѣти силно на горската поляна; мечката е излѣзла отъ бърлогата си и води малкитѣ да ги нахрани. Наядатъ се мечетата съ корени и млади клончета, затоплятъ се на слънце и започватъ борба. Ето, дебело, косматото тримесечно мече се приближи до братчето си и — хопъ — на гърба му! Изръмжи братчето, цапне немирника и се търкули по него изъ горската морава по мекия мѣхъ. Его ги, изправятъ се на заднитѣ си крака, обхванатъ се съ преднитѣ, пхтятъ, като всѣко се мжи да търкулне другото... сжъщо като деца, когато се борятъ.

Омръзва на мечетата да се борятъ; какво сега да правятъ? Ето че намѣрили старъ, изскубнатъ пънъ и почватъ да го търкалятъ по поляната; пхтятъ, сумтятъ, потъ тече по тѣхъ — време е вече да си починатъ, но какъ да изоставятъ тази занимателна играчка? Не се намира такава често въ гората.

А старата мечка тихо дреме, легнала подъ храста и само поглежда, какво правятъ децата ѝ...

Бързо растатъ мечетата, растнатъ и тѣхнитѣ дяволии. Научили сжъ се да тичатъ и започватъ да играятъ на гоненица. Понѣкога се и пошегуватъ: предното мече изведнажъ се търкули, а задното — засилило се — се спъва въ него, прекатурва се презъ него и започва борба.

Когато поотрастнатъ още — омръзва имъ да тичатъ по земята. Ще имъ се да поиграятъ малко гимнастика. А въ играта е много удобно за това. Ето единъ боръ навелъ върха си до земята, — какво по-хубаво отъ това: да се покатеришъ, да се полюлѣешъ на него! Едно по-смѣло мече се покатери внимателно нагоре и съ рѣмжене подканя и братчето си — олеле, колко е хубаво! Качватъ се и дветѣ и започватъ да се люшкатъ. А ето ги, че станали по-смѣли — почватъ